

bringe de Offre, som ere knyttede til selve deres Deltagelse i Udstillingen ved Forarbejdelsen af de Gjenstande, der skulle udstilles, men at det, hvorom det dreier sig, kun er de Udgifter, der knytte sig til Forsendelsen, Opstillingen, Lidsynet og andre lignende beslaegtede Brancher. I en Adresse, der nu skal være kommen ind til Folkethinget fra en Del Industridrivende, en Adresse, der jo er understrevet af et temmelig stort Antal, i alt Fald af et stort Antal i Kjøbenhavn, henvend 300 Industridrivende, og til hvilken vistnok de ledende Folk i vor Industri have sluttet sig, er der sagt, at Betingelsen for, at de ville deltage i Udstillingen, er, at Staten yder et Bidrag, som man har ment ikke kunde anslaa ringere end til 250,000 Kr. Jeg tror nu, at de her have taget Munden lidt mere fuld, end det havde været absolut nødvendigt. Jeg tror, at, naar Staten overtog denne Udgift, vilde der ikke medgaa en saa stor Sum; jeg er forvisset om, at man ogsaa kunne komme ud af det med Mindre; men det forekommer mig, at fordi denne Udtalelse er kommen, er der endnu slet ingen Grund til paa een Gang at opgive Tanken om den danske Industries Deltagelse. Verdensudstillingernes Betydning kan være bleven overvurderet, men jeg tror, at man paa den anden Side maa vogte sig for nu at forfalde til den modsatte Overlighed og mene, at de ingen Betydning have. De vedblive at være meget betydningsfulde Led i hele den industrielle og kommercielle Udvikling. De ere maaske for hyppig gjentagne, men ere dog i og for sig en ret paa-lidelig Underjøgelse af, hvad de enkelte Lande ere i Stand til at præstere. Vi have allerede i den korte Narrække siden 1851, da disse Udstillinger begyndte, været Vidne til saa mærkværdige Forandringer i Landenes indbyrdes Forhold, at det vedbliver at være en Gjenstand af stor Interesse, at hvert enkelt Land er godt repræsenteret paa de Udstillinger, som nu en Gang maatte blive besluttet. Jeg hengiver mig derfor til det Saab, at det sidste Ord ikke skal være sagt i denne Sag dermed, at maaske Forslaget om Udstemning af de 50,000 Kr. til Udstillingen i det Hele her maatte blive vedtaget; jeg hengiver mig til det Saab, at denne Sag endnu maa have en Fremtid for sig, og at der maa kunne findes en Vejen i Finansloven eller paa anden Maade til at udrede de Udgifter, som virkelig maa siges at være de fælles og almindelige og derfor dem, som Landet påsende kan og bør bære, saaledes at der ikke af de Industridrivende kræves større Ofre end dem, der ligesom knytte sig til Forarbejdelsen af de Gjenstande, de ville udstille. Vi have i den Henseende at væge, ikke om det enkelte Firmas eller om den enkelte Fabrikants Være og Interesse, men der er en vis fælles Være, Hæder og Interesse for Landet, i hvilken vi alle ere lovtagne, og jeg tror ikke, at den an-

slaaes for høit i Benge, selv om man maatte udrede et saa stort Beløb som f. Ex. 200,000 eller 250,000 Kr. dertil. Smidertid erkjender jeg, at om det skulde mislykkes at faae den danske Industri repræsenteret, saa vil det dog i alt Fald være noget værd, om den danske Kunst kunde finde sin Plads der, forudsat bestandig, hvad den ærede Minister syntes at tvivle om, at det vil være tilstedeligt efter Udstillingsreglerne at give Udgang for Kunsten for et Land, hvis Industri ikke møder. Derfor vil jeg være villig til at stemme for det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds, idet jeg forøvrigt forudsætter, at den Affattelse, som dette har faaet, ikke er at forstaa saa ubetinget bogstavelig, at f. Ex. ikke nogen anden Myndighed end netop Komiteen for den aarlige Kunstudstilling skulde være den, der anvendte Pengene, hvis det skulde vise sig — hvad meget let kan vise sig — ved den nærmere Udvikling af Sagen, at der kunde blive dannet en anden Myndighed dertil, ligesom det ogsaa forekommer mig, at naar der bevilges 25,000 Kr. til et saadant Formaal, vilde det være hensigtsmæssigt, at ikke det hele Beløb blev anvendt alene til at oversende og opstille Kunstgjenstandene, men at der i alt Fald var en Del af dette Beløb, som kunde anvendes til en Ting, der er ligesaa vigtig som at faae den danske Kunst godt repræsenteret, nemlig til at skaffe trængende danske Kunstnere Udgang til paa selve Stebet at gjøre sig bekendt med de Udstillinger af andre Landes Kunst, som maatte findes der. De almindelige Fonds, vi have til vor Raadighed i den Retning, ere nemlig meget smaa, og det vil derfor ikke være stridende imod den hele Tanke, om af det hele Beløb af 25,000 Kr. f. Ex. de 20,000 medgik til Udstilling af Kunstværker og de 5000 til at sætte trængende Kunstnere i Stand til at besøge Udstillingen. Som sagt, jeg antager ikke, at Forslaget skulde være i den Grad bundet til Bogstaven, at man ikke skulde kunne anvende Pengene paa en saadan Maade, hvis dette maatte vise sig at være nødvendigt. — Medens der iøvrigt hersker den ønskelige Overensstemmelse mellem Flertallets Medlemmer om de Forslag, der ere fremkomne, synes der at være temmelig delte Meninger angaaende et Punkt, som har været temmelig stærkt fremme under Debatten, nemlig Forslaget om Bevillingen af et Beløb til Finanshovedkassens Overflytning til Rancellibygningen og den deraf følgende Forandring af Nissedagens Lokaler. Jeg hører til dem, der anse det for urigtigt at anvende Noget i dette Diemed, og særlig efter den Forklaring, den ærede Ordsfører har givet os — en Forslaaring, der i ingen Henseende blev modtaget af den ærede Formand, om han end tog et lille Forbehold — maa jeg tilstaa, at Behagelighederne ved denne Forandring ville for Folkethingets Vedkommende være saare ringe, hvorimod Ubehagelighederne